

Capitolul XXI.**REMEDII ÎMPOTRIVA FALSIFICĂRII ISTORIEI
CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL**

La 23 august 1939, Germania hitleristă și Uniunea Sovietică stalinistă au semnat Protocolul Adițional Secret, prin care întinse zone ale Europei (precum Polonia, România, Finlanda) erau împărțite în sfere de dominare între statele semnatare. Pe baza acestei înțelegeri secrete Germania a ocupat partea de vest a Poloniei (la 1 septembrie 1939), iar U.R.S.S. a introdus trupe în partea de răsărit a Poloniei (la 17 septembrie 1939), a ocupat Basarabia (la 28 iunie 1940), a dus un război de agresiune împotriva Finlandei (sfârșitul anului 1939 începutul anului 1940), care s-a încheiat cu înfrângerea Finlandei.

La 27 septembrie 1940, Germania, Italia, Japonia au semnat „Pactul Tripartit”, prin care aceste state își exprimau dorința de a colabora în vederea instruirii unei „ordini noi” în Europa și Asia. Germaniei și Italiei li se recunoștea „dreptul” de a institui această ordine în Europa, iar Japoniei aceleași drepturi în Asia. Pactul a pecetluit Axa Berlin-Roma-Tokio. Ulterior guvernele unor state au luat hotărârea de a adera la Pact: Ungaria – 20.XI.1940, România – 23.XI.1940, Bulgaria – 1.03.1941, apoi Finlanda, Spania, Thailanda, Croația, statul Manciuko, guvernul Van Tzin-vei, China.

La 1 ianuarie 1942, reprezentanții celor 26 de țări care se aflau în război cu Puterile Axei au semnat “Declarația de la Washington”, elaborată de F.Roosevelt și W.Churchill, de comun acord cu guvernul sovietic. Declarația...”, cunoscută și sub numele “Declarația Națiunilor Unite”, afirmă că “fiecare stat semnatar se obligă să folosească toate resursele sale miliate și economice împotriva țărilor agresoare și să nu incheie pace separată cu inamicul”. Semnarea acestui document perfectă încheierea Coaliției antihitleriste.

„Cui îi trebuie adevărul vostru , dacă el ne împiedică să trăim?”/”Кому нужна ваша правда, еслъ она мешает нам жить?” -ne întreba, în 1989, A.A.Epişev, membru al C.C. al P.C.U.S., şeful Direcţiei Politice a Armatei Sovietice şi general de armată , prin intermediul revistei ”Огонёк ”, nr.25.

Timpul care s-a scurs de la prăbuşirea Uniunii Sovietice demonstrează că o parte considerabilă dintre locuitorii Republicii Moldova, alcătuită cu precădere din oameni care vorbesc o singură limbă (rusa), încă mai păcătuiesc împotriva adevărului istoric, continuând să-i copieze pe istoricienii sovietici de curte şi pe propangadiştii unicului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Reproducem în continuare fragmente din două cărţi, elaborate de autori din ţări diferite şi apărute în intervale de timp deosebite, în care se descriu evenimente din timpul celui de-al doilea război mondial mai puţin cunoscute publicului larg din spaţiul post-sovietic: contribuţia S.U.A. şi Angliei la întărirea capacităţii de luptă a Armatei Roşii în anii Marelui Razboi pentru Apărarea Uniunii Sovietice (1941-1944).

Cărţile din care au fost extrase fragmentele reproduse se intitulează: ”Окупация Одессы. Год 1942. Январь-Май”/”Odessa, în timpul ocupaţiei. Anul 1942. Ianuarie-Mai” de Alexandr Cerkasov (Editura „Optimum”, Odesa, 2008) şi ”Les cargos massacres”/ ”Cargouri masacrate” de Georges Blond (Presses de la Cite, 1972).

1. Anastasie Mikoian despre ajutorul acordat de S.U.A. şi Marea Britanie Uniunii Sovietice în anii 1941-1945 (dupa cartea lui Alexandr Cerkasov)

”...Iată doar câteva cifre ce ne ajută să ne imaginăm volumul livrărilor din S.U.A. şi Marea Britanie către U.R.S.S., trecute prin porturile Arhanghelsk şi Murmansk, care, fără îndoială au permis Armatei Roşii să recupereze pagubele pe care le-a suferit în primele luni de război şi care ,desigur, au întărit puterea Uniunii Sovietice. Astfel, conform datelor prezentate de Anastasie Mikoian, care în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei era membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.(b) din toată Rusia, în porturile sovietice din nord de la 1 octombrie 1941 şi pînă la 31 mai 1945 au sosit 42 de convoaie de nave comerciale, avînd în componenţa lor 813 cargouri. Numai din S.U.A. Uniunii Sovietice i-au fost livrate pe calea maritimă din Oceanul Îngheţat 17.000 avioane (inclusiv 4952 avioane de vînătoare ”Aerokobra”, 2410 avioane ”Kingkobra”, 2771 bombardiere A-20 si 861 ”Cetăţi zburătoare” B-25).

În afară de aceasta, din America de Nord spre Murmansk şi Arhanghelsk a fost organizată transportarea a 50.501 de jeep-uri „Willis”, 427.284 camioane militare, 13.303 tancuri şi maşini blindate, 8 218 tunuri antiaerene şi 5815

tunuri antitanc, zeci de mii de arme automate, 35.041 motociclete militare, 1981 locomotive, 11.155 vagoane de cale ferată, 135.000 de tone de substanțe explozibile, 3.820.906 tone de produse alimentare (cu precădere conserve din carne, unt, ciocolată), 2.541.008 tone de oțel, 50.413 tone de piele, 15010900 perechi de bocanci pentru militari, 69.000.000 metri cubi de sfoară din lână, 37.000.000 pneuri pentru automobile, 81.000 tone de cauciuc, 43.000.000 blocuri de bronză și de alamă pentru turnătorie, 181616 tone de sîrmă de aramă izolată, 350.000 tone de minereu de mangan, 56384 tone de foi de aluminiu, 624 tone de blocuri de aluminiu, 34.793 tone de blocuri de bronză și de alamă .

Guvernul american a expedit pentru industria sovietică zeci de mii de tone de cositor, cobalt, beriliu, cadmiu, concentrat de molibden, aliaj de magneziu, cupru, zinc, plumb, nichel, complete de rafinării de petrol, complete de fabrici de panificație, ciment, sute de mii de șine de cale ferate, milioane de becuri electrice, mașini-unelte, zeci de kilometri de țevi de diferit diametru.

În același timp Armata Roșie a primit sute de mii de stații radio, spitale militare de companie, bucătării mobile și aparate optice pentru arme și artilerie, stații de radio-locuție, sute de kilometri de sîrmă ghimpată, zeci de mii parașute și multe multe alte mărfuri .

Nu a fost dată uitării nici Flota Militară a Uniunii Sovietice. Pentru întărirea ei Guvernul S.U.A. a expedit în U.R.S.S. 595 nave de luptă, inclusiv 28 fregate, 105 submarine, 77 dragoare, 140 nave pentru urmărirea submarinelor și 202 vedete – torpiloare.

Nu a rămas la o parte și Londra. Cu toate că Marea Britanie se afla în condiții de blocadă la finele anului 1941, ea a expedit, în fiecare lună, către U.R.S.S, 2000 de tone de aluminiu. Flota Sovietică de nord a primit temporar din partea flotei Britanice 92 nave militare, inclusiv nava „Roial Sovern,, și un crucișător. Deși, conform Lend Lease Act, Anglia mai livrase Uniunii Sovietice 27 nave de luptă, inclusiv 4 submarine.

Armata germană a început acțiuni militare în zona căii maritime nordice la 29 iunie 1941.

2. Marinari americani și britanici, eroi ai Marelui Război pentru Apărarea Uniunii Sovietice. (Despre echipajele de sacrificiu ale navelor engleze și americane care în anii 1941-1945 au înfruntat mari primejdii ca să aducă la îndeplinire planul de ajutorare a Uniunii Sovietice, dupa cartea lui Georges Blond.)

Lucrarea ”Cargouri masacrate” se referă la drama mai multor convoaie de nave comerciale îndreptate înspre și dinspre Uniunea Sovietica în anii celui de-al doilea razboi mondial.

”Din august și până la sfîrșitul războiului, convoaie de nave comerciale escortate – plecând din porturile Scoției sau reunite mai întîi la Reykjiavic, în

Islanda – au traversat Oceanul Înghețat de Nord pentru a transporta pîna în porturile sovietice Murmansk, Arhanghelsk, și Malotovsk materiale explozive, arme, muniții, vehicule, benzină, tancuri, avioane, precum și haine sau medicamente.

Navigau printre ghețari, prin ceață și furtuni de zăpadă, pe o mare zăludă, fără să poată evita trecerea prin apropierea aerodromurilor germane instalate în Norvegia. Unele din aceste convoaie au fost atacate pe aproape întreg parcursul, timp de opt sau zece zile fără întreruperi de către bombardiere germane ce veneau în picaj, de către avioane-torpiloare ori haite de submarine și nave de suprafață...

Mările polare, boreale sau australe sunt cele mai puțin ospitaliere de pe glob. Vecinătatea polului nord dereglează compasurile magnetice. Iarna, întunericul și vijeliile de zăpadă fac ca vizibilitatea să fie aproape nulă. Vîntul suflă cu viteze ce depășesc 200 de kilometri pe oră. Talazurile se abat asupra navelor ca niște maciuci, pătrunzînd uneori prin coșuri și inundînd focarele caldărilor de abur. Condițiile acestea, atît de groaznice pentru marinarii convoaielor Scoția-U.R.S.S., erau aceleași și pentru aviatorii germani însărcinați să-i atace. Pe aerodromurile din Norvegia avioanele gata de plecare trebuiau să fie legate prin cabluri de oțel, de blocuri de ciment de-o tonă. Fiecare decolare era un fapt de vitejie.

Convoaiele din Oceanul Înghețat de Nord se aflau sub răspunderea marinei engleze -Royal Navy-, dar, cu începerea din ianuarie 1942, ele au cuprins cargouri și petroliere americane, cîteodată în majoritate. Din iulie 1942 forțele navale ale S.U.A. au participat la escortarea și acoperirea convoiului.

Convoaiele spre U.R.S.S. erau denumite PQ, pînă la 15 decembrie 1942, iar după această dată ele au fost numite JW. Cele dirijate în sens invers erau denumite QP, pînă la 15.XII.1942, și RA după această dată.

Convoiul PQ17, format în luna iunie 1942, era alcătuit din 33 de nave comerciale, 3 nave de salvare și un petrolier militar (22 de nave comerciale erau americane). Escorta convoiului cuprindea 6 distrugătoare, 2 cargouri mari transformate, purtînd o puternică artilerie antiaeriană, 2 submarine, 11 corvete, plus vreo zece dragoare și traulere dotate cu armament. Convoiul a ridicat ancora la 27 iunie 1942, iunsula Islanda.

Convoiul JW-53 era compus din 22 de cargouri, un crucișător, 20 de alte escortoare, dintre care 11 distrugătoare...

Comandamentul german era hotărît să oprescă, cu orice preț, aprovizionarea Uniunii Sovietice pe calea Oceanului Înghețat de Nord.

În timp ce orașul Murmansk ”Suporta bombardamente extrem de puternice și aproape neîntrerupte, care pricinuiau mari stricăciuni”, comanda-

mentul de la bazele germane din Norvegia a ordonat hărțuirea și distrugerea convoiului PQ17. Fiind informat de alcătuirea și data plecării convoiului, comandamentul marinei germane a hotărât, pentru a-l distruge, plecarea unei forțe astfel constituite : Un cuirasat de 35.000 de tone („Tirpitz»), un cuirasat „de buzunar» de 10.000 tone („Admiral Hipper») și 7 distrugătoare” (George Blond).

La 3 iulie 1942, 22 de bombardiere germane au atacat cu torpile convoiul PQ17, dar atacul s-a încheiat printr-o victorie defensivă a acestui convoi. În cursul zilei de 4 iulie germanii au întrprins 5 atacuri. În urma primului atac, convoiul a pierdut o navă americană, ea fiind lovită de o torpilă lansată de pe un avion-torpile german. Cel de-al treilea atac a fost realizat tot de avioane „Heinkel-111», dar de data aceasta nemții au atacat cu bombe. Nu au obținut nici un rezultat. În schimb, 3 avioane atacatoare au fost doborâte. La 13.15, un val de 25 de avioane-torpile „Focke-wulf» a atacat din nou convoiul. Atacul de la ora 17 a fost îndreptat exclusiv împotriva distrugătorului „Wainwright», dar nava nu a fost atinsă. La ora 18.20, o formațiune de 25 de avioane-torpile „Heinkel» a atacat din nou distrugătorul „Wainwright» și alte nave din convoi. Atacul s-a încheiat la 18.30.”După atacul acesta, bilanțul convoiului PQ17 a însumat următoarele rezultate: 3 nave scufundate; distrugătorul ST de data asta scapă teafăr; numeroși marinari din echipajul său au fost răniți”. (George Blond). În cursul zilei de 5 iulie un nou val de avioane germane s-a napustit asupra convoiului. De la mai multe nave dispersate în timpul atacului din ziua anterioară au fost înregistrate mesaje de S.O.S. ”Acest atac a fost rapid și puternic, ploua cu bombe. În numai 3 minute 3 cargouri fură lovite, începînd să se scufunde..., peste o jumătate de oră pe suprafața mării numai existau decît 6 bărci de salvare croinduși drum încet de-a lungul banchizei în 2 dintre ele găsiindu-se echipajul cargoului „ Washington», alcătuit din 46 de oameni, cu toții nevătămați”. Naufragații cargoului au refuzat să se imbarce la bordul cargoului american „Olopana», care interceptase mesajul de ajutor și care se întorsese din drum, pentru a-i salva pe naufragați. În timp ce naufragații „Washington»-ului vîsleau în direcția est, spre țărmul insulei Novaia Zemlea, „Olopana» se pierdea în adîncurile oceanului Oceanului Înghețat, la 6 iulie 1942, scufundată de o torpilă lansată de pe un submarin german. La 10 iulie, a răsunat strigătul „Pămînt!».”Și cu toții îl văzură, nici o eroare nu mai era posibilă. Oamenii țipau de bucurie. Era Novaia Zemlea / Pămînt nou ”.

La 12 iulie ambarcațiunile marinarilor de pe cargoul „Washington» au acostat la țărmul estic al arhipelagului Novaia Zemlea.

«Bilanțul final al pierderilor suferite de convoiul de nave PQ17 a putut fi stabilit după cum urmează: numărul total al navelor comerciale scufundate – 22 din 33; dintre navele comerciale scufundate, 15 erau americane, 6 engleze, 1 olandeză; 7 cargouri americane, 2 sovietice și 2 engleze au ajuns la destinație; cantitatea de mărfuri scufundate s-a ridicat la 123.000 tone din totalul de 188.000; nu am găsit nicăieri cifra pierderilor în vieți omenești, în rapoarte găsim doar că, la 4 august 1942, 1300 de supraviețuitori cu toții provenind de la navele scufundate, „au intrat în golful Kola, adică au fost adunați la Murmansk, pentru a-și aștepta acolo repatrierea» – scrie George Blond.

«Istoriografii oficiali germani au găsit epitetul cel mai potrivit pentru a desemna convoiul PQ17: ”convoiul masacrat”. »

În continuare, reproducem selectiv pasaje din capitolul XI al cărții „Cargouri masacrate”, în care se descrie lupta navală din Oceanul Înghețat, din 23 decembrie 1943, dintre crucișătoarele de sprijin aliate „Belfast”, „Norfolk” și „Sheffield”, care escortau convoiul JW- 53B, și crucișătorul german atacator de 20.000 de tone „Scharnhorst”.

«...La 26 decembrie 1943, către ora 9.30, în timp ce convoiul JW-53B se afla la 35 de mile în sud -sud-estul insulei Urșilor, contraamiralul Burnett, care comanda crucișătoarele de sprijin „Belfast», „Norfolk» și „Sheffield», zări în crepusculara lumină arctică, departe în sud, cuirasatul german de 26.000 de tone „Scharnhorst», cap nord. »

De îndată ce îl identifică pe „Scharnhorst”, contraamiralul ordonă convoiului să o ia spre nord și deschise focul cu crucișătoarele sale. Cuirasatul german a răspuns pe loc focului britanic. Bătălia începuse.

... La 10.10, „Scharnhorst” dispăru în ceață, cap est. Amiralul Burnett a ordonat convoiului să reia drum est.

...Către 12.20 cuirasatul german a reapărut la 12.000 de metri, cap west, îndreptându-se adică spre crucișătoarele aliate. El deschide foc asupra lor. Crucिșătoarele îi răspunseră, eșindu-i în față. Un proiectil lovi crucिșătorul „Norfolk”, ucigînd și rănind mai mulți marinari. Crucिșătoarele continuă să se năpustească asupra lui „ Scharnhorst».

«...La 12.26 ofițerii britanici care observau cuirasatul german prin binoclu îl vazură abătîndu-se mult spre stînga. Tirul continua din ambele părți. Nava germană începu să-și arate pupa. Și încetă să mai facă evoluții. Lua acum drum est cu toată viteza – se retrăgea... Cele 3 crucिșătoare britanice o urmăresc pe un drum perfect paralel. La 16.50, amiralul englez Fraser ordonă tragerea unei salve de proiectile luminoase în direcția inamicului invizibil. Minune de precizie a radarului: silueta „Scharnhorst”-ului se desenează pe mare exact la locul prevăzut. Luat pe neașteptate, cuirasatul german vine la

stînga. Fraser ordonă un drum paralel și ordonă deschiderea focului. „Scharnhorst» răspunde focului adversarilor săi. Se apără bine, nu numai prin tirul său dar și prin manevră. Lupta se prelungește. La bordul cuirasatului german se pot vedea acum incendii. Cuirasatul continuă sa tragă, dar proiectilele sale trec pedeașupra lui „Duke of York». La 18.6 un proiectil străpunde cuirasa lui „Scharnhorst», avariindu-i mașinile. Viteza lui scade la 20 de noduri, el încetează să mai tragă. La rîndul său Fraser întrerupe tirul și manevrează pentru a se apropia. La 18.30 cuirasatul german redeschide focul. Mai multe distrugătoare se năpustesc asupra lui. De îndată ce au văzut că nava germană pierde din viteză, urmăritorii ei au executat un atac cu torpila, de la 1000 de metri. „Scharnhorst» a primit 3 torpile. Reluîndu-și tirul împotriva navelor britanice, cuirasatul ia drumul spre est din ce în ce mai încet. La ora 19 Fraser ordonă redeschiderea focului. Începe un tir de distrugere. Incendiile mistuie totul la bordul lui „Scharnhorst», explodează depozitele de muniții. Apoi, rugul acela plutitor începe să descrie cercuri, ca un orb – i s-a blocat cîrma. Navele aliata s-au apropiat de el, il luminează cu proiectoarele. Muribundul continuă să tragă, din cînd în cînd, cîte o lovitură de tun, pentru a demonstra că nu se predă. La 19.35 Fraser ordonă crucișătoarelor și distrugătoarelor să incheie agonia epavei, lansînd torpile. Cîteva explozi surde. Învăpăiatul cuirasat se afundă în mare. Din 1900 de membri ai echipajului, aveau să supraviețuiască doar 36. »